

ΤΗ ΠΟΙΗΤΡΙΑ

ΚΥΡΙΑ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΠΑΛΛΗ

Ἐχθρῶν αἷμα ποτισθεῖσα εἰς τυραννοκτόνον πάλην,
 εἰς ἐλευθερίας φλόγας ἡ Πατρίς μας ἐθερμάνθη,
 κ' εἰς τὰ γόνιμα ἐδάφη νὰ βλαστάνουν βλέπει πάλιν
 τὰς ἀρχαϊκὰς τῆς δάφνας καὶ τ' ἀμόλυντά τῆς ἄνθη.
 Πλὴν καὶ ἄσματα ποθοῦσα παρνασσίδος ἀηδόνας,
 καὶ τὰς Μούσας τῆς, ἃς εἶχεν ὁ ζυγὸς κατασιγάσει,
 πέτα, πέτα, σοὶ φωνάζει, ὦ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
 καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξον εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

Ἡ ἐλευθερία ὅταν ἐγκατέλιπε θρηνοῦσα
 τὰ πεδία τοῦ Εὐρώτου καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν Πνύκα,
 εἰς τὴν γῆν τῆς Αὐσωνίας ἠκολούθησας, ὦ Μοῦσα,
 τὴν Θεὰν ἣτις τὸν κόσμον ἐξηυγένιζε κ' ἐνίκα.
 Πλὴν ἀπέθανον οἱ Βροῦτοι, καὶ τὴν γῆν τοῦ Μαραθῶνος
 ἡ ἐλευθερία πάλιν ἐπιστρέφει νὰ δοξάσῃ.
 Πέταξον καὶ σὺ κατόπιν, ὦ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
 καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξον εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

Ἄν τὰ ἔθνη τὴν Ἑλλάδα εὐφύιας εἶπον χήραν,
τὴν ἀρχαίαν ποίησιν τῆς δεῖξον πάλιν ἀναζῶσαν·
θραῦσον τὰς χορδὰς τὰς ξένας, κ' ἔντειν' Ἑλληνίδα λύραν,
ᾄδουσα μετ' οὐ Πινδάρου καὶ μετ' ἧς Σαπφοῦς τὴν γλῶσσαν.
Τῆς ποιήσεως τὰ ἄνθη, ἃ συνέλεξας ἀφθόνως
εἰς τὴν χώραν ἣν δοξάζουν οἱ Βιργίλιοι κ' οἱ Τάσσοι,
φέρε τα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὧ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξον εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

ΤΟΙΣ ΝΕΟΙΣ ΠΟΙΗΤΑΙΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1845)

Σεῖς, ὅσοι ἀναβαίνετε τοῦ Παρνασσοῦ τὴν τρίβον,
ἂν μυκτηρίζῃ ἀσεβῶς τὸν ὁδηγόν σας Φοῖβον
ψυχρὰ Ζωίλων οἴησις,
θαῤῥεῖτε! Εἰς τὸν βόρβορον τ' ἀκάθαρτα ζοῦν ἔρπετὰ,
ἀλλ' ὕψηλὰ εἰς κορυφὰς καὶ εἰς τὰ σύννεφα πετᾷ
ἡ ἐμπνευσμένη ποίησις.

Μὴ, ἀπογνόντες, παύσητε τὰ μέλη τοῦ αὐλοῦ σας,
μηδὲ ριψάσπιδες δειλοὶ, προδίδοντες τὰς Μούσας,
εἰς τὸν Κερδῶν θύετε.

Ἄν δὲ ἡ κόμη σας ποθῇ ἀρχαίαν δάφνην νικητῶν,
σεμνὴν τὴν λύραν κρούετε, κ' εἰς τὸν δημῶδη συρφετὸν
τὴν μοῦσαν μὴ κυλίετε.

